

Глава две

Зандер беше целият в синини и кръв. Ударът в бъбреците едва не го събори, но Аргонавтът все пак устоя. А това само усили решителността му. Воинът се завъртя около оста си и заби паразониума си в гърдите на злобната твар.

– Умри, нищожество!

Чудовището изрева и падна по гръб. Острието излезе от тялото му със силен, чмокащ и отвратителен звук. Но Зандер не успя да завърти паразониума си, за да му отреже главата и да изпрати душата му при Хадес, защото друг демон скочи върху гърба му и впи зъби в рамото му. От ослепяващата болка, избухнала в главата му, Зандер извика. По някакъв начин му се отдаде да се извърти и да свали чудовището от себе си. Пред очите му се спусна червена мъгла и той започна да сипе удари, размахвайки оръжието си наляво и надясно. Пръските кръв го заслепяваха и се стичаха по лицето му. Гърбът го болеше, а дробовете му просто горяха. Там, където демонът успя да разкъса ризата му и да се впие в плътта, рамото му гореше като в огън, а в откритата рана се виждаха нишките на скъсаните мускулни влакна. Но Зандер не спираше и не викаше за помощ. Защото получаваше именно онова, което искаше.

Във вените му бушуваше адреналин, смесен с години потискан гняв. Воинът отново замахна с ръка и свали още един демон.

– Ама, хайде де! – извика Зандер. – Това ли е всичко, на което сте способни?

Двата демона, съборени преди секунда на земята от него, се изправиха и отново го нападнаха от различни страни. Зандер мълниеносно отрази атаката им. С периферното си зрение видя, че останалите му противници се прегрупират за следваща атака. Той все още стоеше на краката си, но нямаше как да победи. Не и при един срещу шест.

– Зандер! Трябва да тръгваме. Веднага!

Титус се хвърли в битката, разсичайки с меч си плътта на враговете им наляво и надясно. Зандер дочу виковете, ръмженето и шумът от чупещи се кости под нечий юмрук. Проклятие, Титус му беше дал само няколко секунди, преди да измени хода на битката. И на него, Зандер, чудовищата не бяха успели да му нанесат достатъчно вреда.

Дълбоко в гърдите му, обичайният му гняв се разгоря с нова сила. И в този момент му нанесоха удар. И то тъкмо когато беше съборил на земята двата урода. Ето го и решението, което изненадващо се стовари върху главата му.

Не се съпротивлявай!

Титус можеше да се справи и сам. В тези планини нямаше нужда да защитаваш полуарголейци. Не трябваше да спасяваш никого. Ако нещата се развиеха зле, Титус щеше да може да открие портал, да се премести в Арголея и да спаси собствената си кожа. Тогава защо Зандер продължаваше да се бие, когато можеше да сложи край на всичко точно сега и завинаги?

Докато не беше премислил, Аргонавтът хвърли оръжието си. Изправи се и огледа трите обкръжили го демона. На пръв поглед те бяха също толкова наранени като него, но в действителност не бяха победени. Всеки от тях притежаваше силата на десет мъже. И съдейки по заплахата, излизаща на вълни от тях, те все още бяха готови да убиват.

Да! Точно това искаше и той.

Зандер протегна ръце и затвори очи. Потта се стичаше по лицето му и се смесваше с кръвта и с още нещо, за което той дори не искаше да знае. Войнът изчисти ума си и се опита да мисли... за нищото. Каква сладка абсолютна пустота. Към която се стремеше от цялото си сърце.

– Ах, ти, безсмъртен шизофреник такъв!

Нещо със сила връхлетя върху му и го събори на земята. От удара в камъка, черепът на Зандер едва не се разцепи на две и когато отвори очи и погледна нагоре, Аргонавтът видя над себе си не демон, а Титус. В очите му гореше огън, докато зад гърба му ръмжаха демоните.

– Махни се от мен, кретен смотан! – Зандер се бореше с познатото неконтролируемо желание, което се гърчеше и започваше да кипи в него. *Какво по...*

– Спасявам ти живота, кучи син такъв!

И преди Зандер да се усети, че Титус отново е прочел мислите му, се намери притиснат между ръцете на събрата си.

Лактите на Титус се опираха в ребрата му, но на него не му пукаше. Имаше значение само това, че Титус се канеше да прецака всичко.

– Не!

Титус съедини ръце и татуировките, които ги покриваха от пръстите до лактите му, засияха отвътре. Избухна светлина и порталът се отвори. А след това Зандер усети как и двамата се завъртяха в пространството.

Той се приземи по гръб върху студения и твърд камък. Без да отваря очи, разбра, че се намира в Стражевата зала – вратата, която водеше в Арголея. След което силен удар отдясно на лицето му, от който всичките му кости се разтресоха, накара от очите му да се посипят искри.

– Ти, проклет кучи син такъв! – Титус отново го удари. Този път с такава сила, че мозъкът му се блъсна в черепа.

– Титус! Достатъчно!

Мърморещият Титус беше издърпан от пребитото и изтерзано тяло на Зандер. Раненият смътно дочуваше гласове. Терон. Деметрий. Проклятие, и основно този на Титус. Стъпки. Тежко дишане. И Грифон, подсмиващ се до ухото му:

– Bravo, Зет! Каква я свърши, че го ядоса така?

Ах, проклятие! Шибан късмет! Всички Аргонавти бяха в Стражевата стая.

Силни ръце обхванаха бицепсите на Зандер. Болката пронизва лявата му ръка, когато Грифон му помогна да седне, но воинът я пренебрегна. Отвори очи и огледа голямата стая с висок таван. След това видя, че Деметрий държи Титус отзад в мъртва хватка, докато Терон стоеше с лице към двамата, опитвайки се да го успокои.

Зад тях блестеше откритият портал. Титус изпепеляваше Зандер с поглед иззад масивното рамо на Терон, докато се съпротивляваше на хватката на Деметрий. Зандер отказа помощта на Грифон и сам се изправи на крака. Под едва сдържаната му маска кипеше ярост. Проклето да е всичко! И Титус, и тази шибана война, и неговият безкраен живот. Проклети да са и всички Аргонавти с тяхната постоянна намеса.

– Заради зловещото си желание да умреш, едва не ме изядоха! – изръмжа Титус.

– Престани да мрънкаш! – озъби му се Зандер.

Изглежда, рамото му беше счупено, както и едно или две ребра. Беше загубил немалко кръв, но вече усещаше как тялото му се опитваше да се възстанови. Дяволите да го вземат!

– Ти и без това можеше да се спасиш във всеки един момент, като пропуснеш жалкото си представление!

– Достатъчно! – С безумни очи Титус се отскубна от ръцете на Деметрий. – Сега ще си го получиш, болен ненормалник!

Предвкушането на новата схватка предизвика у Зандер прилив на адреналин. И гневът, който воинът толкова се стараеше да потисне, се измъкна на повърхността. Аргонавтът широко разтвори ръце.

– Ами, давай, кретен такъв!

Титус се придвижи светкавично и едва не го свали с удар на земята, преди Терон да успее да го хване отзад.

– Казах, *достатъчно!*

Предводителят на Аргонавтите отхвърли Титус почти през цялата стая сякаш той беше лек като перушина. Тялото на Аргонавта с оглушителен звук се удари в колоната, натрошавайки камък и мазилка. Титус се плъзна надолу по нея и се свлече на земята.

– Слабак! – измърмори Зандер. – Това ли е всичко, на което си способен!

– Ти! – обърна на Терон към Зандер. – Трябваше да му разреши да те довърши, след онова, което си направил.

О, да! Титус вече си беше отворил устата достатъчно. Очите на Зандер се присвиха.

– Ами, давай тогава!

Терон собственоръчно го удари в лицето. И макар че Зандер не възразяваше да прехвърли гнева си към командира, през последните няколко секунди яростта му беше затихнала. Арголеецът разбираше, че да провокира Терон сега не е добра идея. Потомъкът на Херкулес, най-великият сред героите, беше достатъчно силен, за да разкъса подчинения си на части и да му причини нечувана досега болка. Макар че такава нечувана болка той все пак беше изпитал един път.

– За теб ще е по-добре сега да се успокоиш.

Гласът на Терон беше толкова тих, а лицето му толкова близко, че Зандер с труд успя да чуе думите му.

– Намери за какво да живееш или си тръгвай. Не искам отново да излагаш на риск живота на някого от моите Пазители. Ясен ли съм?

В гърдите на Зандер застудя. Да напусне Аргонавтите? Това не подлежеше на обсъждане.

– Да, всичко е ясно.

Очите на Терон се присвиха. Порталът зад гърба му отново

заискри и се отвори. В стаята влязоха Церек и Финей и се огледаха с вид какво-по-дяволите-става-тук? По раменете и косите им бяха полепнали снежинки.

– Запомни ми думите – каза Терон и продължи: – Не се шегувам този път, Зандер. Без да се съобразявам с предаността ти, ако се наложи, ще те изгоня!

Изгнанието на Аргонавт не беше лесна работа. То щеше да засегне царя, Съвета и куп други бумажни подробности, за които Зандер дори не искаше да мисли. Да бъде изгонен един Пазител беше равносилно на това да бъде прерязано гърлото му; това означаваше не само да му бъдат отнети задълженията, но и личността.

Но и това не беше най-лошото, защото Зандер изведнъж го осени просветление: ако го изхвърлеха от Аргонавтите, то щяха да го лишат и от възможността да преминава през портала в света на смъртните. А ако това станеше, той щеше да загуби единствения си източник на удоволствие в проклетия си живот.

– Няма да ти се наложи.

Терон му хвърли още един железен поглед, след което се обърна към Аргонавтите.

– Царят ни свиква на среща.

Погледна към Титус, който вече се изправяше и се изтупваше от праха и мазилката.

– Имате петнайсет минути, за да се приведете в ред и да дойдете в замъка.

След което отново погледна към Зандер.

– И това не подлежи на обсъждане.

С тези думи командирът им стремително излетя от Стражевата стая, демонстрирайки недоволството си с целия си вид.

Напрегнатото мълчание изпълни въздуха. Най-накрая Деметрий, който никога не се интересуваше от другите, излезе първи. Церек, Финей и Грифон го последваха. Зандер и Титус останаха последни.

Ама, че проклетия! Сега, когато гневът му беше утихнал и от адреналина му не беше останала и следа, Зандер разбираше, че трябва да направи първата крачка. Само че не знаеше какво точно да каже.

Не беше силен в извиненията. Дори ако се беше държал като истински задник.

Потропвайки с ботите си, Титус, без да пророни дума, се насочи към вратата.

– Почакай, Ти!

– Остави, Зандер! Сега не съм в настроение да изслушвам проблемите ти. Моите ми стигат. Всички си имаме такива. Но ти никога не мислиш за това, нали? Интересуваш се само от себе си.

Останал сам, Зандер въздъхна дълбоко. Специалната стража, защитници на портала, се отвърнаха от него и с всички сили се опитаха да го игнорират. Слуховете за тяхното малко спречкване сигурно вече бяха стигнали до Съвета, но това не беше толкова важно. Когато нещата стигнеха дотук, окончателното решение за съдбата на Аргонавта щеше да вземе царят, а не Съветът. Така е било и така ще бъде винаги.

Все още не желаейки да се присъедини към останалите, Зандер остана в Стражевата постройка – масивна, мраморна сграда, точно копие на гръцкия храм на Хермес в Аркадия. Високи колони поддържаха помещението от всички страни.

Порталът – обвита в мъгла врата от единия свят към другия, заобиколена от масивни каменни блокове, беше застинал по средата. Погледът на Зандер се плъзна по думите, изписани върху камъка. Аргонавтът ги беше чел хиляди пъти, но никога не се беше замислял над смисъла им.

Тук лежи границата между световите. Защитена от тази страна и оградена само от светата земя от другата. Този, който я пресече, прави това на свой страх и риск. Но бъди внимателен: преходът предизвиква преминалия към нощни кошмари, а наблюдателя – към безумие; светлината и тъмнината са в постоянно движение. Винаги бъди нащрек... Крадецът ще го настигне проклятието на безсмъртните богове.

Всичко се въртеше около това, нали така? Около проклетите богове и тяхното безсмъртие. Към онова, което Зандер имаше и не желаше. Той никога не се беше тревожил, преминавайки през портала, защото винаги знаеше, че ще се върне.

За разлика от другите. Онези, като Титус. Всеки път, преминавайки през портала, събратята му рискуваха живота си. И го правеха без оплаквания. В името на своя народ.

Тежестта притисна гърдите на Зандер. Добре, Терон може би беше прав. Сигурно трябваше да се събере и да спре да се съжالياва. Да, стар е, но на кого му пукаше? Животът му беше затънал в лайна. Нищо ново, нали? Изглежда, смъртта не влизаше в сметките, но изгнанието от Аргонавтите беше последното нещо, което му се искаше. Значи, трябваше да намери нещо, заради което да живее. И то бързо, преди Терон да

изпълни заплахата си и да изрита задника му от редиците на Пазителите веднъж и завинаги. Проблемът беше в това, че към този момент Зандер не виждаше нито една цел в живота си, която да си струва.

Калия оглеждаше работния кабинет на царя.

Стените бяха в книжни рафтове. Позлатеният таван беше най-малко три етажа нагоре. Старинното бюро беше празно, ако не се вземеше под внимание позлатената лампа в десния му ъгъл, а зад него имаше плъзгащо се еркерно стъкло, което излизаше на зелена морава и езеро, проблясващо в далечината.

Вмирисаната на тютюн и кожа стая беше уютна и топла, благодарение на огромна каменна камина и трите меки дивана. Калия знаеше за това не от слухове, а защото веднъж беше провела тук няколко часа, докато целият замък спеше. И не беше сама. А ако този малък спомен не беше способен да ѝ скапе настроението, то нищо друго посмъртно нямаше да успее.

– Нещо друго трябва ли ти? – Калия се обърна, дочула тихия глас на Изадора зад гърба си. Принцесата стоеше в рамката на вратата със странно изражение върху лицето – сякаш се страхуваше да стъпи на пода, заклеймен с царския печат.

Това е просто рутина. Правила си го хиляди пъти. Няма значение, че този път става дума за Аргонавт.

– Не, всичко е наред.

– Чудесно. Трябва да се връщаме.

Но Изадора не се помръдна от мястото си. Съдейки по празния, почти безизразен поглед на очите ѝ, тя нямаше ни най-малко желание да се връща при баща си.

Раздвоена от осъзнаването, че се намесва там, където не ѝ е работа, но водена от съжалението, което знаеше, че ще изпита по-късно, ако си замълчи, Калия дочу собствения си глас:

– Кажй „не“, Изадора.

Принцесата бавно повдигна кафявите си очи и видяното в тях изненада Калия. Не, те не бяха празни, а мъртви. Сякаш арголейката беше изгубила всякаква надежда.

– Това няма да доведе до нищо.

– Ще доведе – запротестира Калия, без да разбира какво я караше да иска да помогне на принцесата. – Отстоявай себе си. Докажи, че той, както и всички останали, грешат.

Очите на Изадора дори не трепнаха и Калия усети съжаление.

ние към нея. Какво се беше случило с принцесата? Тя изглеждаше не просто смачкана от баща си.

– Това не е твоя работа.

Изадора се обърна, без да ѝ даде възможност да отговори и затова тя само въздъхна, докато я гледаше как се отдалечава.

Може би Изадора беше права. Това по никакъв начин не я засягаше.

Разбира се, беше ѝ жал за *гинайката*, но... беше глупаво да се тревожи за другите, когато самата тя си имаше проблеми.

Затова просто остави чантата си в кабинета и се отправи към царските покои след принцесата, благодарна, че в този момент бученето в главата ѝ спря.

Когато в подножието на голямото стълбище се дочуха гласове, Калия застина на мястото си. Мъжки гласове, примесени с тежки стъпки... изглеждаше така, сякаш стадо слонове щурмуваше замъка.

Аргонавтите. И то всички. Точно както беше заповядал царят. Стомахът на Калия буквално скочи в гърлото ѝ, а кожата ѝ се покри с пот, макар че лечителката мислено се готвеше за този момент още от секундата, в която чу заповедта.

Терон, който оглавяваше групата, видя арголейките на четвъртия етаж и бързо склони глава.

– Изадора. Калия.

Тъмните му очи се съсредоточиха върху Калия.

– Как се чувства днес царят?

– Държи се.

Тя се опита да се концентрира върху лицето му, но Аргонавтът беше огромен – здрави мускули, широки рамене и крака, подобни на дървесни стволове. Дори самият той предизвикваше страх, но съпровождан от петима, също толкова едри и впечатляващи Аргонавти... Приличаше на зараждаща се приливна вълна, готова да я помете по пътя си.

– Това е добре – изрече Терон. – Значи сигурно е готов да ни приеме?

Тя би отговорила. Наистина щеше да го направи.

Но очите ѝ неволно разглеждаха Деметрий и останалите, докато не стигнаха до Зандер. Той самотно завършваше групата; зави в подножието на стълбата и започна да се изкачва към Калия.

Какво пък! Да се подготвяш мислено и отново да се окажеш с него в една стая – това са две съвсем различни неща. Тя изумено въздъхна, макар че се опита с всички сили да се въз-

държи. Тази нейна реакция не беше предизвикана от самия него – в крайна сметка лечителката се опита сама да се убеди в това – а от онова, което бяха направили с *него*.

От едната страна лицето му беше черно-синьо от слепоочieto до брадичката. Множество белези и рани покриваха загорялата му кожа. Влажните, къси и светли коси бяха пригладени сякаш той току-що беше плиснал вода върху лицето си. Бялата му тениска беше нова и чиста. Но всичко това не скриваше нито болката в чертите му, нито странния ъгъл, под който беше увиснала лявата му ръка.

Очевидно Зандер е бил в света на смъртните и се беше бил с демоните, изгълнявайки онова, за което бе роден. Но в дълбините на душата си Калия изпита мигновен страх, както това се случваше всеки път при мисълта, че можеше да му се случи нещо лошо.

А това напомняше за... вроден идиотизъм. На него не му пукаше за нея.

– Калия?

Гласът на Терон най-накрая проникна в съзнанието ѝ и погледът ѝ се върна върху предводителя на Аргонавтите, който любопитно я изучаваше. Смутена, тя разбра и че още няколко от Пазителите весело я наблюдаваха. Дори и Изадора, стиснала длани и сплела пръсти, също я наблюдаваше озадачено.

– Д-да?

– Царят? – отново повтори Терон, повдигнал вежда.

– О, точно така. – Тя се отърси от емоциите, които Зандер винаги предизвикваше у нея. И ги скри надълбоко така, както се беше научила да прави с течение на времето. Обърна към царските покои. – Царят е готов и ви чака.

Когато всички влязоха в стаята, безпокойството ѝ намаля. Но шумът в ушите ѝ зазвуча отново.

Алтея, която помагаше на царя да се намести на купчината възглавници, едва видяла Аргонавтите, побърза да излезе. Кейси – застанала да прозореца, се обърна. Съжалявайки, че не взе малко лавандула, за да успокои пулсиращата болка в главата си, Калия застана в далечния ъгъл на стаята – близо до царя в случай на необходимост, но встрани от всички. Тя не пропусна топлата усмивка, разцъфнала върху лицето на Кейси при вида на новоизпечения ѝ съпруг, както и ответния блясък в очите на Терон.

– *Мели!* – Терон се приближи към царската дъщеря със сменена кръв. Целуна я по скулата и по слепоочieto и си разме-

ниха няколко тихи думи. През това време стаята се напълни с много повече хора, отколкото би могла да побере. А Терон се усмихваше и прегръщаше Кейси и вероятно сам не разбираше, че от жесток и опасен воин се беше превърнал в истински красавец.

Докато ги гледаше, Калия усети опустошаваща болка в гърдите си. Не толкова отдавна и тя самата беше изпитвала същите всепоглъщащи и наелектризиращи емоции. Погледът ѝ се премести към Изадора, която беше застанала до отсрещната стена, далеч от всички и от сестра си, която беше намерила своето приказно щастие. След това погледна към Зандер, който едва беше пристъпил прага и беше готов да си плюе на петите при първа възможност.

Да, Калия познаваше това чувство прекалено добре. Тя изпитваше същото при вида на Аргонавта. Той гледаше всичко и всеки, освен нея. В гърдите ѝ закипя праведен гняв. Откакто го беше видяла за последен път, Зандер се беше обръснал, но дори наранен и насинен приличаше по-скоро на Адонис, отколкото на своя прародител Ахил. Светлокос, със загоряло лице, той беше мускулест и красив. Беше старши сред Аргонавтите. И според слуховете, единственият безсмъртен.

Този, с когото тя се надяваше да изживее живота си.

– Ще пристъпя направо – каза царят. Гласът му прекъсна мрачните мисли на Калия и привлече вниманието ѝ към действителността – точно както трябваше да бъде. Гласът на Леонидас затрепери от слабост, но не прекъсна. – Ситуацията със Съвета излиза извън контрол. Те не заплашват открито, но до мен достигнаха слухове, че се готвят да нанесат удар веднага след смъртта ми. Макар в последно време двамата с Терон да имахме разногласия – и царят показва с глава натам, където за последно чу гласа му, – и двамата смятаме, че не трябва да предаваме бъдещето на Аргонавтите под контрола на Съвета. Люциан не крие, че иска да замени Аргонавтите със специална стража. Не аз трябва да ви казвам, че това ще бъде нашето най-велико поражение.

Царят спря, за да си поеме дъх. Този път Терон наведе глава и се съсредоточи върху ръката на Кейси, която държеше в своята; сякаш знаеше онова, което щеше да последва и не искаше да го чуе.

– Макар да се радвам, че Терон избра да се ожени за една от моите дъщери, сега, след като двамата встъпиха в брачен съюз, монархията отново е уязвима пред тайните заговори на

Съвета. И аз виждам само едно решение; същото, което беше и по-рано. Двамата с Терон стигнахме до съгласие, че Изадора трябва да се омъжи...

– Ти си знаел? – Кейси повиши глас и прониза новоизпечения си мъж с възмутен поглед.

– Ш-ш-ш, *мели*. – Терон потупа жена си по ръката.

– ...и неин съпруг трябва да стане Аргонавт.

Думите на царя изглежда никак не успокоиха Кейси. Тя премести поглед от мъжа си върху баща си, който, за щастие, не можеше да види реакцията ѝ. По същия начин, по който не можеше да забележи напрежението, сковало раменете на всички Аргонавти в стаята.

– Ние се разминаваме в мненията си кой да бъде. Но като цар, решението вземам аз.

Той отново си пое дъх и сякаш израсна пред очите им. Сега Леонидас изглеждаше величествен господар, какъвто беше някога, и от смъртния си одър излъчваше потискаща властност.

– Тъй като линията на Язон е втората по сила сред Аргонавтите, тази отговорност се пада на теб, Деметрий.

В стаята се възцари тишина. Всички погледи се насочиха към Деметрий, който беше застанал най-отзад, опрял рамо на стената, като почти не обръщаше внимание на случващото се в стаята. И едва когато видя, че всички го гледат, изглежда думите на царя най-накрая достигнаха до съзнанието му. Върху лицето на Деметрий се изписа шокирано изражение, когато той сви ръце в юмруци и се оттласна от стената.

Деметрий беше най-едрият сред Пазителите и ръстът му достигаше до двата метра. Черните му, замъглени очи, които Калия често наричаше бездушни, станаха абаносовочерни, когато се спряха върху царя.

– По никакъв шибан начин!

– Деметрий! – В тихия глас на Терон прозвуча предупреждение. Предводителят на Аргонавтите пусна ръката на Кейси и изправи рамене.

– Няма да го направя! – повтори Деметрий и разтърси глава. – И вие не можете да ме принудите да го сторя. Никой не е способен на това!

Терон бързо се приближи до Аргонавта, който се тресеше от смесването на презрението и гнева, които прииждаха върху него като разбиващи се вълни. Калия преглътна и се запита дали и другите жени чувстваха същото. Тя разбираше, че

ако не се предприемеше нещо веднага, и то бързо, щеше да се стигне до битка.

– Деметрий, Успокой се!

– Аз няма да участвам в *това* – едва успя да изговори Деметрий с изкривено от злоба лице, докато гледаше към царя над рамото на Терон и сочеше с ръка към Изадора. – И ти не можеш да ме принудиш!

Терон каза нещо, което Калия не чу. Но не можа да пропусне отговора на Деметрий. Останалите също. Особено Изадора, която сякаш още повече потъна в себе си.

– Изгони ме от Аргонавтите, ако искаш! Заточи ме в света на хората. Няма значение. Но аз няма да се оженя за *тази*, чуваш ли ме, Терон. Никога! По-добре да умра!

Терон го удари с ръка по гърдите и силно го блъсна.

О, Богове! Това не беше добре. Изобщо не беше добре.

Разнесоха се гласове – на Кейси, която се опитваше да утеши явно потресената Изадора; на Терон, който стоеше до вратата и се опитваше да успокои Деметрий и да избегне тежки телесни наранявания; на другите Аргонавти, които тихо обсъждаха случващото се.

Царят, за всеобщо удивление, пазеше мълчание, докато от далечния ъгъл на стаята не се разнесе глас, който заяви:

– Аз ще го направя!

Калия познаваше този глас прекалено добре.

– Кой го каза?

Царят наостри уши и се наклони настрани, опитвайки се да открие говорещия сред високите Пазители, но безуспешно.

Разговорите стихнаха. Главите на всички се обърнаха към рамката на вратата. Дори Терон и Деметрий спряха да спорят и се огледаха. Стомахът на Калия се сви на топка. Морето от тела се раздели и откри Зандер, който гледаше към царя с изражение на покорност върху израненото си и така познато на Калия лице.

Не, не, не. Той не можеше да говори сериозно...

– Аз ще го направя! – отново повтори Зандер в тишината. – Аз ще се оженя за Изадора.

Глава три

Добре-е! Зандер не очакваше такава реакция.

Никой в стаята не произнесе думичка. Да, явно трябваше да скочи от оная скала. В крайна сметка нямаше да му се наложи да търпи тази душераздираща тишина или да гледа върху лицата на другите Аргонавти изражението какво-по-дяволите-става?

Той пристъпи от крак на крак, сложи ръце на бедрата си и зачака. Времето минаваше, никой не проронваше дума и безпокойството му достигна до предела си. Най-накрая Зандер не издържа на погледите им и каза:

– Слушайте, не ми благодарете всичките наведнъж.

Терон погледна към царя:

– Почакайте за минута.

Преди Зандер да успее да отговори, Терон го изблъска в коридора с такава сила, че едва не го просна на земята. Лидерът на Аргонавтите мълчеше, докато не се озоваха извън зоната на чуваемост от царските покои, след което изригна като вулкан:

– Какво, *по дяволите*, си мислиш, че правиш? – Блъсна го в стената и обидата завладя Зандер. Той изобщо не очакваше, че Терон ще се разтопи от радост, че Пазителят най-накрая се беше измъкнал от черупката си.

Командирът му имаше всички основания да го подозира. Но нима беше толкова сложно да прояви макар и малко благодарност, особено сега?

– Помагам.

– Това не е шега, Зандер!

– Ами никой не се смее.

– Защо, в името на Хадес, не приемаш тази ситуация на сериозно?

– Аз не...

– *Ската!* – Терон прокара пръсти през дългата до раменете си коса. – Деметрий до такава степен ме изкара извън кожата, че дори съобразявам с труд. Ненавиждам мисълта, че Изадора е принудена да се омъжи за някого, но няма изход. Разбира се, ако искаме да удържим Съвета от вмешателство в работите на Арголея и не искаме да допуснем до родината ни Аталанта. И аз не искам ти да подливаш още масло в огъня, особено когато аз...

– Аз не подливам масло, Терон. Сериозен съм. Аз ще се ожена за нея.

– Сериозен? Ти? – Недоверието беше изписано върху лицето на Терон. – Съмнявам се! Ти какво си мислиш, че ще се пишеш доброволец и така попътно ще загладиш вината си, като едновременно с това си възвърнеш благоразположението на царя? Бракът с Изадора е завинаги, а не дотогава, докато ти омръзне и се върнеш към смъртните си жени. Церемонията на обвързването съединява двамата...

– ...до края на живота им. Да, зная го. Но дай да погледнем истината в очите. Ние говорим за продължителността на нейния живот. Не на моя.

Терон затвори уста и Зандер си пое дълбоко дъх, защото нямаше път назад. Не и сега, когато всичко беше решено. И част от него... част от него изобщо не искаше да се връща назад.

– Колко остава на Изадора? Петстотин години? Дълго е, но в сравнение с моя живот? Вероятно нищо, и ти го знаеш.

– Зандер, ти всъщност не си...

– Безсмъртен? Да, не ми напомняй. И двамата знаем, че греша. – Той не възнамеряваше да позволи на Терон да го разубеди.

– Напълно ясно е, че Деметрий не го иска и ти не можеш да го принудиш да се ожени за нея. Той е категорично против. Да не говорим за неговата неуравновесеност. Той и в добрите си дни за нея е по-страшен и от демон. Как мислиш, какво ще направи с принцесата този психар, когато останат сами? Ти искаш тя до края на живота си да бъде нещастна или още по-лошо – да гадаеш какво прави той с бедната жена зад затворените врати?

– Не. – Терон се намръщи и погледна към ботите си. Изглежда, че от тези мисли на него, също като Зандер, направо му приляваше.

– Естествено че не искам това. Деметрий е последният, когато бих избрал за нея, но царят дори няма да ме чуе.

– Да, другите също не искат да се оженият за нея, – спокойно каза Зандер. – Личи си по очите им. Разреш ми да го направя. Аз самият го искам. Аз съм единственият, който няма какво да губи.

– Зандер, – внимателно изрече Терон и го погледна в очите. – Ако ти се ожениш за Изадора, ще пожертваш възможността да намериш своята...

– Какво моята? Моята половинка ли? – усмихна се Зандер. – Аз вече я намерих, Терон. Преди много години. Само че не съм ѝ нужен. Недостатъчно нужен. – При вида на съжалението върху лицето на командира си, Зандер едва не се разсмя над иронията на съдбата, която дори с болка в гърдите си се беше научил да игнорира. – Да, проклятието на Хера – Аргонавтът намира своята наречена и когато я загуби, след това от него остава само сянка? Вярно е. Зная го от собствен опит. А дотогава? Не знаех какво мога да загубя. След това? Става като един безкраен ден, който се повтаря отново и отново, само дето не зная как мога да го преживея. И знаеш ли какво? Уморен съм от всичко това.

– Зандер...

Съчувствието в гласа на събрата му стана последната капка. Аргонавтът прокара ръка по челото си. Ако не върнеше беседата в нужната посока, щеше да каже на Терон всичко онова, което не трябваше. Затова опита да задържи устата си затворена. Това не касаше никого.

– Слушай, ти сам ме посъветва да намеря нещо, заради което да си струва да живея. И именно това се опитвам да направя. – Той отпусна ръка. – Единственото, което към този момент има значение за мен, поне някакво значение, това са сраженията. И ако аз продължа да вървя по този път, то нищо друго няма да има значение. Никой не иска да го направи, но аз мога. Така че... – въздъхна той дълбоко, – кажи „да“. Спаси другите от необходимостта да се жертват; знаеш, че те няма да се справят. Кажи на царя, че поддържаш моя брак с Изадора. И да приключим с това.

Терон толкова дълго и изучаващо го гледа, че Зандер не беше сигурен дали Аргонавтът изобщо го беше чул. Същето му беше тежко в гърдите, докато чакаше да му отговори. Ако командирът му откажеше... Зандер нямаше идея какво ще прави. Имаше чувството, че му бяха хвърлили спасителен пояс; нещо реално, за което можеше да се хване и което би му дало повод да продължи да живее, вместо това просто да плу-

ва по течението. А сега, Терон можеше само за миг да разруши този единствен проблясък на надежда от дълги години.

Най-накрая Терон отговори:

– Царят иска наследници. И точно затова принуждава Изадора да се омъжи.

– Зная.

– И това не те притеснява?

Да го притеснява ли? Значи, щеше да се наложи да прави секс. С арголейка. Не с човешка жена.

– Така или иначе, няма накъде да ходя, нали?

– Той няма да ти разреши да участваш в битки. Ще те прибере в двореца и ще те държи в Арголея, докато Иза не забременее или докато не се роди наследник.

Зандер не се беше замислял върху това.

– Добре. Да. Мисля, че... това е разумно.

– Освен това възниква въпросът за твоята... потенция. В продължение на много години си се сдобил с толкова много рани, че...

Терон се опитваше тактично да му каже, че Аргонавтът беше получавал прекалено много пъти удари по топките, за да може да направи дете. Но Зандер беше уверен поне в това. Той издаде звук, който напомняше на нещо средно между смях и сумтене.

– Не съм неплоден. Не се безпокой.

– Откъде знаеш?

– Защото това чудо вече ми се е случвало.

Веждите на Терон се повдигнаха нагоре.

– Ти имаш дете?

Ако трябваше да бъде точен, той *имаше* дете. Или *почти имаше*. Болката в гърдите му се усили.

– Вече не.

– *Ската!* Зандер...

О, страхотно! Сега вече всичко се оказа прекалено реално за него. Той потърка долната си устна.

– Слушай, чакат ни. Терон, просто кажи „да“.

Терон въздъхна. В него бушуваше битка. Командирът единствен от всички Аргонавти знаеше каква жертва принася Зандер. Защото само той беше намерил наречената си. И дори само мисълта за загубата на Кейси беше достатъчна, за да накара потомъка на Херкулес да изпита мъка.

– Ти няма да можеш да си промениш решението. След като церемонията приключи – край. Повече никоя друга освен нея.

– Зная.

– И ти искаш да поемеш такива ангажименти пред Изадора? Дори знаейки, че тя е... все още някъде там?

Зандер се замисли за „нея“, за която намекуваше Терон. След това си представи какво би казал командирът му, ако знаеше, че „тя“ се намираше не „някъде“, а дори в съседната стая. Помисли си за всичките тези години, през които си мечтаеше всичко да е различно; че тя би направила друг избор и би поставила на първо място него, а не властния си баща. Или че той можеше да забрави за предателството ѝ и да ѝ прости. Но не можеше. Всеки път, щом погледнеше към Калия, Зандер виждаше не нейната красота или сила, а онова, което беше направила. И дори сега, само при спомена, болката пронизваше сърцето му по същия начин, както в онзи ден.

– Да, – отвърна той с по-голяма убеденост, отколкото беше необходимо. Но тази убеденост беше не толкова заради Терон, нямаше защо да се залъгва. Беше за самия него. И за онова, което възнамеряваше да направи.

– Изадора никога няма да стане твоята наречена, Зандер – тихо отбеляза Терон.

– Точно затова искам да се ожения за нея.

Терон се обърна, погледна към вратата на царските покои и прокара уморено ръка през лицето си. След което тежко въздъхна.

– Добре – най-накрая отвърна той. – Имаш моето съгласие. Ще реши царят, но... – Той погледна към Зандер със смесица от съжаление и уважение, което странно обнадеждаваше. После сложи голямата си ръка върху рамото му. Знаците на Аргонавтите – древногръцки символи – обвиваха пръстите му и се спускаха към лактите му; същите каквито имаше и Зандер, и всички останали Аргонавти. – Аз те уважавам и ти благодаря. Ти го правиш за всички нас и аз никога няма да го забравя. Никои от нас няма да го забрави.

Емоциите, бушуващи в душата на Зандер, му бяха непознати. Те не бяха подобни на радост или вълнение, защото той не беше нито развълнуван, нито радостен. Не, те бяха други. Имаше усещане за топлина, която го обгърна като топъл пашкул и която излизаше от самия център на тялото му.

Това беше... гордост, най-накрая осъзна той. За пръв път от толкова години, дори нямаше спомен от колко, Зандер се гордееше с това, което направи. За някого другого. За своя народ. За тяхната защита и за запазването на техния начин на живот.

Това чувство беше прекрасно. И удивително приятно, защото... това означаваше, че той вече не беше безчувствен. Беше прекалено обзет от емоции, за да отговори каквото и да е. Затова просто кимна и последва Терон към царските покои.

След като влязоха, настъпи пълна тишина. И в отговор на въпросителните погледи на събратята си, Зандер отвърна с обнадеждаващо кимване. Не погледна към Калия, която седеше до леглото на царя. Просто не можа. Каза си, че така е по-добре. И че миналото му, свързано с нейното, просто щеше да приключи тук. А бъдещето му, поне в близките петстотин години, беше *гинайката*, стояща в другата половина на стаята. Тази, с която се канеше да се обвърже в брак, да легне в леглото и да я накара да зачене – и всичко това още следващата седмица. От осъзнаването на отговорността стомахът му се стегна на възел, но Аргонавтът повдигна глава, изправи рамене и позволи на Терон да вземе инициативата в свои ръце.

– Ваше Величество, аз ви препоръчвам да преразгледате решението си – започна командирът му. Ниският му глас беше като стрела, която необратимо щеше да реши съдбата на Аргонавта. – Аз напълно поддържам кандидатурата на Зандер като най-подходящия сред Пазителите в ролята на съпруг на Изадора.

Никой не произнесе дума. За гърба си Зандер чу как Деметрий конвулсивно си пое дъх и задържа своя. От другия край на стаята към него гледаха Калия и Изадора. Царят се намръщи, очевидно обмисляйки вариантите. И изглежда, мислите му не го довеждаха до възторг.

Просто кажи „да“! Челото на Зандер се покри с пот от очакването. В главата му проблесна разговорът му с Леонидас, състоял се преди няколко седмици, когато Терон едва не напусна Аргонавтите. Тогава на царя не му хареса, че той застана на страната на командира си. И сега също не изглеждаше доволен. А ако все още му беше обиден...

Просто кажи „да“!

Най-накрая царят изрече:

– Така да бъде!

Зандер въздъхна, сам не разбрал, че е задържал до този момент дишането си. Зад гърба му същото направи и Деметрий.

– Церемонията между Зандер и принцеса Изадора ще се състои след седем дни – обяви царят – в навечерието на пълнолунието. Можете да си вървите!

Всички Аргонавти като един се обърнаха, за да си тръгнат. Звучите от гласовете им обгърнаха Зандер, но той долови само един – благодарния глас на Деметрий, който каза:

– Зет, длъжник съм ти!

И отново гордостта изпълни гърдите му, въпреки... мисълта за онова, което се криеше под леда, сковал сърцето му.

Това беше правилна постъпка. Единственото, което би могъл да направи. Беше спасил останалите от това, което не искаха. И може би беше спасил малка част от самия себе си.

Аргонавтът се обърна, за да излезе след останалите воители, но резкият глас на царя го спря.

– Зандер! – Пазителят се обърна. – Не ме подвеждай! Последствията ще са ужасни.

Да, и това ако не беше искрена благодарност... Зандер се поклонил, давайки да се разбере, че е чул думите му, но гордостта му трепна.

– Преди да се върнеш към изпълнение на задълженията си – продължи царят – трябва да се подложиш на пълно изследване при моята лична лекарка. Ако преминеш прегледа, церемонията ще се състои както е планирана. Ако ли не, аз ще избира друг Пазител. Свободен си!

Погледът на Зандер се премести върху Калия, която гледаше в пода така, сякаш той можеше всеки момент да се разтвори и да я погълне.

Дяволите да го вземат! Чувствата му към нея трябваше да са останали в миналото. Представи си как тя докосва голото му тяло. О, Велики Хадес! Кръвта му се стопли от тази мисъл.

Или от възможността да остане насаме с нея за последен път.

Калия протакеше времето толкова, колкото можа. Аргонавтите излязоха от стаята. Останаха само Кейси и Изадора. Лечителката, без да бърза, помогна на царя да се намести поудобно, за да не слезе надолу заедно със Зандер.

Когато той най-накрая се обърна и излезе, тя въздъхна тежко.

О, Богове! Зандер щеше да се ожени за Изадора. Никога, дори в най-безумните си фантазии, тя не беше очаквала... *това*.

– Калия, ако по време на прегледа намериш нещо, което да предизвика и най-малките ти подозрения – каза царят – искам да го знам. Ясен ли съм?

Тя кимна, макар че всичко в нея крещеше.

Зандер възнамеряваше да се ожени за друга. И сега тя ще трябва да влезе в онази стая заедно с него. И да го види гол. Да се докосне до тялото му. Да си спомни всичко онова, което бяха правили заедно. И онова, което се случи после...

Тя дотолкова беше потънала в мислите си, че не забеляза как ръката на царя обхвана китката ѝ. Усети само подръпване, когато се опита да се отдалечи и не успя. *Гинайката* погледна към него и видя, че теменужените му очи, които в действителност не можеха да я видят, са фокусирани върху нея. Цар Леонидас мълчеше и просто я гледаше сякаш искаше... нещо. Най-накрая каза:

– Твоята майка беше великолепен лекар, Калия. Страстна – както с ум, така и с тяло. Тя дълго време служеше като царска лечителка и добре изпълняваше задълженията си, за голямо съжаление на баща ти. В теб има много от нейните черти и на мен ми е приятно, че ти продължаваш нейното дело, макар че твоят баща би ти избрал друго поприще. Но ти притежаваш много повече сила, отколкото имаше у майката ти. И бъдещето ти е по-светло. – Когато Калия отвори уста, за да възрази, той я прекъсна: – Не, това е истина. И дълбоко в душата си знаеш, че това е така.

Лечителката затвори уста, втрещена в него, без да знае какво да отговори или какво да направи.

– Калия, скъпа, аз от собствен опит знам какво означава да искаш онова, което не можеш да имаш. Но също така разбирам, че единственото, което има значение на този свят, е какво оставяме след себе си. Твоята майка също го знаеше. Не се отказвай от неосъщественото заради неосъществимото. Истинският лидер винаги отмества собствените си желания на страни заради благого на останалите. И принася жертва. Защото това в края на краищата оправдава всичко.

Пулсът тежко заби във вените на Калия. Странно потръпване се появи в корените на косата ѝ. Калия търсеше под-сказка върху лицето му, за да разбере как той е разбрал какво чувства тя. Само че не видя нищо. Беше ли известно на царя за връзката ѝ със Зандер в миналото? Може би някой му беше разказал какво се беше случило между тях? Или царят имаше предвид Лукас, синът на Люциан; мъжът, който един прекрасен ден щеше да оглави Съвета на Дванайсетте и който не беше в добри отношения с монархията; *андрасът*, за когото тя беше сгодена от най-ранното си детство?

– Аз... аз не съм лидер, Ваше Величество.

Очите му се смекчиха. И това беше достатъчно, за да разбере, че той знаеше повече, отколкото тя си мислеше.

– Още не. Но, някой ден...

Леонидас я пусна толкова бързо, колкото я беше хванал; отпусна се назад върху възглавницата и затвори очи. Сякаш последният час беше изсмукал от него всичката му жизнена енергия. От гласа му бяха изчезнали нежността и мъдростта, когато продължи:

– Чакам отчета ти след прегледа на Зандер. Искам да съм сигурен, че Аргонавтът ще може да направи наследници. Ако този брак трябва да бъде одобрен, аз искам потвърждение, че той няма да е безплоден. След като церемонията се състои, няма да мога да избира друг. И по път кажи на тази безполезна досадница Алтея, че не искам да ме безпокоят.

Стомахът на Калия се сви, когато погледна към стария *ándрас*, който вече се унасяше в сън така, сякаш нищо друго на този свят не го интересуваше. Царят очакваше от нея...

Ската!

Тя вдигна треперещата си ръка към челото, изтри избилата по него пот и се отправи към вратата. Този преглед изведнъж се беше превърнал в нова форма на мъчение.

Лечителката излезе от стаята, докато вътре в нея все още бушуваха тревога и гняв. В преддверието на спалнята Калия предаде заповедта на царя на Алтея, след което неохотно се насочи към голямото мраморно стълбище, което водеше до царския кабинет на втория етаж.

Проклетият цар! Когато Калия стигна до последното стъпало и зави зад ъгъла, насочвайки се към кабинета, яростта ѝ се разпали. По дяволите политиката в тази война! Майната им на всички Аргонавти и особено на Зандер за това, че отново я накара да чувства, когато тя така отчаяно се стремеше да оцелее през последните десет години. Калия не искаше да принася жертви. Тя не искаше да мисли за сватба и брак или за това как да постъпи правилно. И най-вече не искаше да остава насаме с Аргонавта, разрушил целия ѝ живот.

Лечителката отвори вратата на кабинета и Зандер, застанал до редицата от прозорци, се обърна. Следобедното слънце осветяваше златото в късата му, светла коса и очертаваше мускулите на добре оформеното му тяло, което тя така добре познаваше в интимни подробности както никое друго. Но той, верен на навика си, не каза и дума.

Лицето му не изразяваше нищо, когато я видеше. Както

винаги. След което отново мълчаливо се обърна към прозореца.

Калия затръшна вратата и се отправи към масивното бюро. Токчетата на обувките ѝ затракаха по мраморния под с царската символика.

Спокойствие. Отстраненост. Истински професионализъм. Ето как ще се държи, независимо от желанието си да хвърли нещо по него. Ако той искаше да се държи така, сякаш не се познаваха, то тази игра можеше да се играе и от двама.

– Събличай се! – каза тя и махна от античното бюро от червено дърво единствената настолна лампа, за да може да го използва за прегледа. – Сваляй всичко.

Като предвестници на бурята, синьо-сивите му очи се спряха върху ѝ. И да, определено не светеха от щастие за възможността да останат насаме. Но на нея определено не ѝ пукаше.

– Не смятам да се събличам пред теб.

Калия игнорира притупването на сърцето си, когато дочу ниския му глас, и присви очи.

– Тогава ще имаш големи проблеми с женитбата си с принцесата. – Погледна към бедрата му и се усмихна.

Искаше ѝ се да пробие такава дупка в гърдите му, че там да може да се помести цял камион, пълен със сол.

– А в твоя случай още и импотентност. Разхождат се слухове, че го можеш само със смъртни жени. Дали ти се харесва, или не, царят иска да е сигурен, че ти... си в нормално състояние, така да се каже, преди да ти позволи да се ожениш за дъщеря му.

Калия беше наясно, че дразни Зандер, но просто не можеше да спре. Прекалено дълго беше задържала всичко. Още от момента, в който той се отвърна от нея преди много години. Искаше да го нарани така, както той я беше наранил. Поне Аргонавтът да... усетеше нещо... вместо да се отнасяше към нея като хладнокръвен мерзавец, какъвто си беше в действителност. И понеже разговаряха за пръв път от десет години, нима този неприятен за двамата разговор щеше да ги доведе до нещо смислено?

Концентрира се върху потъмняващите му очи, видя избухналия в тях гняв, и най-накрая се почувства малко по-добре. И то благодарение на това, че Зандер най-накрая прояви някакви емоции в нейно присъствие. Пък макар това да беше презрение.

– Разбира се – продължи тя – ти можеш да махнеш от гърба си бремето на този преглед просто като признаеш, че си импотентен.

– А на теб ти се иска точно това, нали?

– Не. – Отвърна Калия напълно сериозна. – Това, което искам, е по-бързо да приключа с този преглед, за да мога да се заема с останалите си задължения. Въпреки всичко, което си мислиш, Зандер, моят свят престана да се върти единствено около теб преди много години. Сега или се събличай, или ще посъветвам царя да избере някого друго.